

РЕАЛНАТА МИ СРЕЩА С БОГ

Джон Мулинде, Уганда, Африка

Поради повечето вярващи се хули Божието име, понеже мнозина изповядват Господа, но не ходят в пътищата Му! Тази проповед е обръщение на един човек от Нигерия. Той си мисли, че е вярващ и знаещ, че ходи в Божиите пътища... Но Бог го посещава и му казва, че поради такива като него се хули Божието име, понеже не водят посветен живот...

Този човек разказва за удивителната си среща с Господа, и как Той чрез стихове го довежда до покаяние, показва му в какво бърка като на картина.

БОГ е гневен на всички, които се имат за християни, които се имат за Негови последователи, но в същото време не спазват Неговата воля а вървят по собствените си пътища. Хиляди, милиони наричащи се християни редовно, всекидневно правят компромиси с греха в живота си и даже го имат за нещо напълно нормално. Трябва да свикнем с мисълта, че това не е нормално а точно обратното - недопустимо!

Навярно не знаете какво е било положението в Уганда, когато Господ я е посетил. Аз имах възможността в действителност да бъда в Уганда по това време, там беше като война. Имаше полета осеяни със смърт и опустошение, което не можете да си представите. А този човек беше като един от най-посветените и предадени хора на Бога. Господ му казва, ние нямаме точно едно и също мнение, Джон, това, което хората си мислят за теб, Аз те обичам и виждам твоята искреност, но ти не си в съгласие с Мен така, както си мислиш, че си. Въпреки, че навсякъде около теб цари разруха, но има повече което искам да кажа на теб и чрез теб. Бог му говорил, когато го посетил и му казал, Господния ден иде скоро, когато Аз ще разтърся нациите, когато онези, които вярват, че Господ ще разтърси народите не могат дори да си представят. И Аз ще оставя той да разкаже подробно за това, но нека страх от Господа да дойде върху нас. Ние вярваме, че ще дойде голямо съживление и голямо разтърсване, но начинът по който Бог му е говорил е по-мошен и по-настойчив, отколкото ние мислим, че разбираме.

Ние виждахме региони да се отварят за Бога, пленници да бъдат освобождавани, виждахме хора изцелявани и освобождавани, без да сме се молили за тях. Господ посещаваше хората в домовете им нощем и те се изцеляваха. После идваха на сутринта и казваха, че искат да предадат живота си на Бог. Така, че ние виждахме всички тези неща и беше много вълнуващо. Хората идваха и споделяха-„знаеш ли аз ходех на това място. Ходих при този пастор, бях на тази евангелизация и не бях изцелен, но ти като дойде и се изцелих”. И ние се чувствахме изключително. Нещата се развиваха чудесно. Тогава всеки път когато се събирахме да се молим някой казваше, че е получил стих, че имал видение или слово. И всички тези неща постоянно бяха свързани с това **ние да се покаем и да ходим право пред Господа, да отмахнем нашето лицемерие, липсата ни на искреност.** Така, че аз бях притеснен, мислех си сигурно тук има някой, който не ходи правилно с Господа. Защото Бог работи с нас чудно, всичко се движи страхотно и все пак Той продължаваше да изпраща това послание. Така, че аз накарах всички да седнат, бяхме към 12 души по това време и аз им казах-„моля ви нека всеки да прегледа и да изпита себе си. Това продължи около една седмица. Тогава един ден, беше понеделник, аз бях излязъл да посетя едни новоповярвали, когато се върнах една от сестрите ме повика и ми каза-”Джон, аз се молих и имах видение, и видях себе си да ходи по един дълъг, прав път, бях толкова уморена, исках да се върна назад, тогава видях някой облечен в бяла блестяща роба и той дойде и ми каза-„дерзай, ти си на правия път, продължавай да вървиш и ще стигнеш там, където трябва да стигнеш, но позволи ми да те помоля да се върнеш обратно, там където остави Джон и да му занесеш това писмо и той подал един плик и в своето видение тя се видяла как обръща плика, за да види името върху него, но вместо име там имало един стих, тогава видението свършило. Така, че тя дойде при мен и ми донесе това послание. Стихът беше от Еремия 7-ма глава, нека да го прочетем заедно, Еремия 7-ма глава , от стих 2-ри до стих 11-ти, ще чета бавно, надявам се да следите:

„Еремия 7:2-12

2. Застани в портата на дома Господен

Та възгласи там това слово, като кажеш:

Слушайте словото Господно, всички юдейци,

Които влизате през тези порти за да се преклоните Господу.

3. Така казва Господ на Силите, Израилевият Бог:
Поправете пътищата си и делата си,
И Аз ще ви утвърдя на това място.
4. Не уповавайте на лъжливи думи та да казвате:
Храмът Господен, храмът Господен,
Храмът Господен е това.
5. Защото ако наистина поправите пътищата си и делата си;
Ако съдите съвършено право между човека и ближния му;
6. Ако не угнетявате чужденеца, сирачето и вдовицата,
И не проливате невинна кръв на това място,
Нито следвате чужди богове за ваша повреда;
7. Тогава ще ви направя да живеете на това място,
В земята, която дадох на бащите ви от века и до века.
8. Ето, вие упоавате на лъжливи думи,
От които няма да се ползвате.
9. Като крадете, убивате, прелюбодействувате,
И се кълнете лъжливо и кадите на Ваала,
И следвате други богове, които не сте познавали.
10. Дохождате ли после да стоите пред Мене в тоя дом,
Който се нарича с Моето име,
И да казвате: Отървахме се, - за да вършите всички тия мерзости?
11. Тоя дом, който се нарича с Моето име,
Вертеп ли за разбойници стана във вашите очи?
Ето, сам Аз видях това, казва Господ.”

Едно нещо е да намериш някой хубав стих и да го прочетеш, съвсем друго е Бог да ти изпрати Словото Си. Аз бях под много, много силно изобличение. Но се питах какво съм направил, което да е различно, не можех да намеря нищо, което да съм направил или което да съм допуснал в живота си, което да е по-различно или несъвместимо с обичайния ми живот. Аз бях убеден, че в обичайния си живот ходя право с Господа. Така, че аз събрах екипа и им казах - „ние наистина, наистина трябва да се справим с това днес, трябва да изпитаме сърцата си, трябва да бъдем открити, ако е възможно трябва да се изповядаме един на друг, защото определено Господ говори на нас”. Аз не можех да сложа проявленията на чудеса, знамения, изцеления, които Господ правеше чрез ръцете ми, както и виденията и откровенията, които ни даваше в синхрон с това послание и словото, което непрекъснато ни призоваваше към покаяние и да се върнем обратно към Него. Някак си аз не виждах връзка между двете, така че аз употребих по-строг тон от обикновено и се опитах да бъда ясен- „Ние наистина не можем да продължаваме така, трябва да се стегнем!”. Всеки един беше някак разтреперан. Легнахме си. Имах навика да се събуждам към 4 часа сутринта, за да се моля, аз станах, опитах се да се моля, но не можех, сърцето ми беше затворено, беше студено, кораво и затворено, не можех да извадя молитва от сърцето си, колкото и да се опитвах. Дори, когато направих усилие се почувствах сякаш имаше врата пред мен и тя беше заворена и неможех да вляза в божие присъствие, опитах се да се покланям, но не стана. В 5 часа всички се събудиха и се събрахме заедно. Те започнаха да хвалят Бога в едно дълбоко, богато поклонение, а аз стоях там студен, не можех да хваля Бог, дори не можех да намеря радостта от това да пееш на Господа. Бях така и през следващите два часа. Другите не изглеждаха да имат проблем, но аз имах. Когато всичко

свърши аз си помислих- да не би Бог да ме отхвърля, какво значи всичко това? Обадих се на онази сестра, която ми беше предала стиха и казах-„виж, откакто ми донесе онзи стих нямам никакъв мир, сега не мога и да се моля, можеш ли да ми обясниш как получи точно това слово? –но тя нямаше какво повече да ми каже. И така аз ги оставих да приготвят закуската, излязох навън опитвайки се да се поразходя и моля, опитвах всичко, но се върнах без никакъв успех. Ние закусихме и трябваше да отидем и да проповядваме Евангелието по къщите. Казах им -„вие вървете, а аз ще остана, макар, че аз бях този, който водеше екипа, но аз казах –„вие вървете, а аз ще остана да се моля”. Ние винаги оставяхме някой, който да се моли за екипа. Аз останах, предполагайки да се моля, въпреки, че не можех да се моля. Когато те тръгнаха, взех 4 различни превода на Библията и конкорданса си и излязох, и седнах на верандата на съседната къща, която беше много близо до нашата, стоях там и казах - „Господи, гладувам за Теб, моля Те позволи ми да се свържа с Теб, дай ми достъп, защо ме отхвърляш, какво не е наред, има ли нещо, което съм направил, аз не мога да се сетя за нищо, не мога да се сетя какво грешно нещо съм сторил, моля те!” Аз се молех така и изведнаж нещо се случи, нещо слезе върху мен и цялото ми тяло изтръпна, почувствах сякаш някой дойде и седна до лявата ми ръка, можех да почувствам дрехата, която се допира до мен, но там нямаше никой. Силен подтик дойде в мен да си отворя Библията, все едно някой ми казваше- „бързо трябва да отвориш Библията, веднага на книгата Римляни, глава 1-ва”. Искам да споделя с вас по възможно най-ясния начин, по който бих могъл, но не мога да го опиша, все едно някой беше там и казваше-„ти поиска да разбереш, отвори си Библията, направи го веднага”. Отворих Библията – глава 1-ва , стих 18-ти, там се казва:

„Римляни 1:18

18. Защото Божият гняв се открива от небето против всяко нечестие и неправда на хората, които препятствуват на истината чрез неправда

19. Понеже, това, което е възможно да се знае за Бога, на тях е известно, защото Бог им го изяви.

20. Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него, сиреч вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така щото, хората остават без извинение

21. Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но извратиха се чрез своите мъдрувания, и несмисленото им сърце се помрачи.

22. Като се представяха за мъдри, те глупееха,

23. и славата на нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на смъртен човек, на птици, на четвероноги и на гадина..”

Бях напълно объркан. Помислих си - „Господи, Ти отправяш всичко това към мен или ми даваш послание, което да проповядвам, какво е? Аз усетих изключителна сериозност относно всичко това, знаех, че Бог иска да покаже нещо, но за кого говореше Той. На мен ли се опитваш да говориш, Господи, или ми даваш нещо, което да предам на някой друг или да проповядвам? Първо нека да ви кажа следното - по това време въпреки, че бяхме основали тази църква, хората в селото бяха много богохулни. Ние непрекъснато проповядвахме Евангелието, всеки ден излизахме, но те говореха обидно, вземаха името на Бога и хулеха. Ние излизахме на открито и пеехме, хората се събираха около нас, все едно да ни слушат, но хвърляха обиди срещу името на

Господа и се подиграваха. Наистина беше много трудно да се излиза, но въпреки това ние пристъпвахме напред с вяра и казвахме - Господи ще излезем - по човешки бихме предпочели да спрем. Така, че когато това слово дойде, аз си помислих - Господи, да не би да ми даваш слово, което да им кажа на тях? Какво се опитваш да направиш? Но дълбоко, дълбоко в мен съвестта ми казваше- това слово е за теб, лично за теб. Тогава казах – Господи, ако наистина Ти ми говориш на мен, прави го по-ясно. И отново като вълна дойде към мен, почувствах – „взemi си Библията и прочети Римляни глава 1-ва от 28 до 32 стих, там се казва:

„Римляни 1:28-32

28. И понеже отказаха да познаят Бога, Бог ги предаде на развратен ум да вършат това, което не е прилично,

29. изпълнени с всякакъв вид неправда, нечестие, лакомство, омраза; пълни със завист, убийство, крамола, измама и злоба;

30. шепотници, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци, измислителни на злини, непокорни на родителите си,

31. неразумни, вероломни, немилосерди, непримирителни, без обич, немилостиви;

32. които, при все че знаят Божията справедлива присъда, че тия, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват ония, които ги вършат.”

Това е, което ми се случи. Аз не можех да погледна към този списък и да кажа - „нито едно от тези неща не са в живота ми”, можех да забележа някои неща, за които бих могъл да кажа - „ами знам, че това, това и това ги има в живота ми, но тогава казах – „всеки ден преди да легна аз заставам на колене, изповядвам тези грехове, изповядвам ги и Те моля да ми простиш!”. Не можех да повярвам, че Бог ме съди за това. Казва се, че когато ние изповядаме нашите грехове Той е верен да ни прости. Споменавам всичко това и искам да го свържете с нещо друго, което споменах по-рано, когато Бог ми каза – **„Искам да живееш чрез вяра”!** По-късно ще направя връзката отново. Аз казах: „Господи, ако наистина Ти ми говориш това на мен, моля Те бъди по-конкретен, какво съм направил, което да не е наред? Какво съм сторил, може би не съм го забелязал? Можех да почувствам гнева на Господа, можех да почувствам Неговото недоволство, цялото ми същество трепереше, но не знаех за какво да се покая. И докато се опитвах да си го обясня, отново тази вълна дойде към мен, стих се връза в сърцето ми – Римляни 2 глава стихове от 1 до 5, там се казва:

„Римляни 2:1-6

1. Затова и ти си без извинение, о човече, който и да си, когато съдиш другия; защото в каквото съдиш другия, себе си осъждаш; понеже ти, който съдиш, вършиш същото,

2. А знаем, че Божията съдба против тия, които вършат такива работи, е според истината.

3. И ти, човече, който съдиш ония, които вършат такива работи, мислиш ли, че ще избегнеш съдбата на Бога, като вършиш и ти същото?

4. Или презираш Неговата богата благост, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благост е назначена да те води към покаяние?

5. а с упорството си и непокаяното си сърце трупаш на себе си гняв за деня на гнева, когато ще се открие праведната съдба от Бога,

6. Който ще въздаде на всеки според делата му”

Трябва да ви призная, че в този момент, цялото ми същество беше вцепенено от страх, мислех си – „Господи това, което не е наред с мен е нещо много голямо, но дори не знам какво е то, знам че си много, много недоволен от мен, но не разбирам! Продължих да чета стих 6-ти, там се казва:

6. Който ще въздаде на всеки според делата му

7. вечен живот на тия, които с постоянство в добри дела търсят слава, почест и безсмъртие;

8. а пък гняв и негодувание на ония, които са твърдоглави и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата;

9. скръб и неволя на всяка човешка душа, която прави зло, първо на юдеина, после и на гърка,

10. а слава и почест и мир на всеки, който прави добро, първо на юдеина, после и на гърка.

11. Понеже Бог не гледа на лице.”

Седях там и си мислех – „Господи, не знам какво да правя сега, не знам как да се моля, не знам какво съм сторил, знам, че нещо не е наред, но не знам какво е то- стоях и си мислех – „иска ми се да ми беше казал нещо, бих желал да ми кажеш по-ясно” – и докато мислех така, онази вълна отново дойде върху мен – Римляни 2 глава от 17 до 24 стих, там се казва:

Римляни 2:17-24

17. Но ако ти се наричаш юдеин, облягаш се на закон, хвалиш се с Бога,

18. знаеш Неговата воля, и разсъждаваш между различни мнения, понеже се учиш от закона;

19. ако при това си уверен в себе си, че си водител на слепите, светлина на тия, които са в тъмнина,

20. наставник на простите, учител на младенците, понеже имаш в закона олицетворение на знанието и на истината,

21. тогава ти, който учиш другиго, учиш ли себе си? Ти, който проповядваш да не крадат, крадеш ли?

22. Ти, който казваш да не прелюбодействуват, прелюбодействуваш ли? Ти който се гнусиш от идолите, светотатствуваши ли?

23. Ти, който се хвалиш със закона, опозоряваш ли Бога като престъпваш закона?

24. Питам това, защото според както е писано, поради вас се хули Божието име между езичниците.”

Сигурен съм, че не можете да си представите какво ми беше, когато прочетох последните думи. Както ви казах, хората бяха богохулни, те говорехе неща против името на Господа. Когато прочетох това: ти който проповядваш на другите проповядваш ли на себе си, ти който учиш другите, учиш ли себе си, ти казваш на другите да не крадат, а ти крадеш, да не правят това, а ти го правиш, и на края казва, както е писано: Божието име се хули поради вас! Това беше толкова лично, все едно Бог ми казваше – „всичко, което виждам там, всичко, което правят и казват срещу името на Господ е поради теб! Това е поради

начина по който живееш, заради начина по който ходиш, не само това, това е написано за теб!”

Цялото ми същество искаше да изкрещи. Не можех да продължа, затворих Библията и казах – „Господи, не зная како да правя!?” И тогава тимът се върна от евангелизацията. Повиках тази сестра, която започна цялото това и ѝ казах – „ела с мен”. Тя дойде и ние отидохме в една бананова плантация, аз казах – „помогни ми, откакто се събудих тая сутрин не мога да се моля, когато попитах Бога Той ми показа голямото си негодувание към мен, дори не знам как да се покая, не зная как да дойда до покаяние, може ли да ми помогнеш, ела и се моли с мен”. Тя каза – „добре, но какво си направил, какво си съгрешил?” – отговорих – „не знам”. Тя каза – „но как може да се покаеш за нещо, за което не знаеш?” Казах – „Бог има голямо негодувание към мен”. Тя каза – „как знаеш това, как разбра, какво точно се случи?” Трябваше да ѝ разкажа всичко, през което преминах. И докато говорех можех да видя как страх се изписа по лицето ѝ. Очите ѝ станаха големи и тя се разтрепери и докато разказвах дойдох до този стих и тя извика, тя започна да плаче пред Бога и каза – „Господи, имай милост към мен, имай милост към мен, аз съм грешник, моля те, имай милост” – тя не се молеше за мен, тя се молеше за себе си. По-късно тя ми каза - „аз си мислех, че ти се опитваш да ми го кажеш по заобиколен начин, всичко, което казваше пронизваше сърцето ми, помислих се че не можеш да ми го кажеш директно затова ми го казваш по такъв начин” - което естествено не беше вярно. Когато тя извика по тоя начин нещо се отприщи в сърцето ми и аз изведнаж почувствах, че мога да се моля, така че започнах да се моля и плачех и се покаявах за всичко, за което можех да се сетя, казвах – „Боже, покаявам се за това и за това...”. Мисля, че това продължи около час. Тогава започнах да си мисля какво казваше Библията – „ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости. Започнах да благодаря на Бога, казах Му – „благодаря ти Боже, Господи благодаря ти! Но не усещах мир. И не усещах нищо да се вдига от мен, не усещах и да съм се справил с проблема. Нека да кажа това, аз се опитвах да се справя с определено действие, а Той се опитваше да се справи с моите пътища, с начините по които правех нещата. Той не се занимаваше с нещо, което аз бях направил, а начина по който ходя. Аз си мислех, че моето ходене е наред така, че Бог не се опитваше да ми каже – „ти направи това, покаяй се от него”. Нека ви дам пример – Саул и Давид, и давамата имаха подобен произход, и двамата бяха отглеждали животни, и двамата бяха призвани да станат царе и пророци, и двамата бяха помазани от един и същ пророк Самуил, и двамата съгрешиха пред Бога, и двамата изповядаха греха си. Давид получи прошка, Саул е отхвърлен. Каква беше разликата между тези двама мъже? Ако погледнете живота на Саул, първият път когато Господ му каза, чрез пророка – „подготви жертвоприношения, аз ще дойда утре да ги принеса”. Пророкът малко се забави, но понеже хората се разпръсваха, заради хората Саул се осмели и принесе сам жертвата. А не трябваше да го прави. В момента, в който свърши пророк Самуил дойде и каза – какво си направил! Господ щеше да установи царството в твоя дом, но сега Той ти го отнема и го дава на друг мъж”. Какъв беше проблемът на Саул? – той каза – „хората ми се разпръснаха и щяха да ме оставят, така че аз се осмелих и принесох жертвата. Хората. Следващия път, когато Господ го изпрати на мисия беше, за да избие Амаличаните и Саул отиде на тази мисия, не беше непокорен, но когато се върна Господ каза на Самуил – „съжалих, че го изпратих, съжалих, че дори го направих цар, виж какво направи той”. Когато Самуил дойде при Саул той каза – „изпълних поръчението на

Господа”, но Самуил каза – „какво е това блеене на овцете и тропот на копита, които чувам?” Саул каза – хората, хората искаха да ги донесем, така че аз им позволих”. Самуил каза – „жертвата по-желателна ли е от покорството” – защото те щяха да принесат жертва на Бога. После Саул каза – „съгреших пред Господа и пред тебе, уплаших се от хората. Хората. Осъзнавате ли, че Саул живееше живота си за пред хората, той правеше нещата заради хората. И той изповяда и каза, аз съгреших пред Господа и пред тебе, моля те ела сега с мен да се поклоним на Бога. А Самуил каза – „няма да дойда с теб”, Самуил се обръща да си ходи, а Саул хваща дрехата му и я къса, когато тя се скъса Самуил се обръща и му казва – „така, както дрехата се скъса, така царството се откъсна от ръцете ти”! Какво каза Саул? Той каза- „аз съгреших пред Господа и пред теб, но моля те, покажи ми почит пред хората”. „Покажи ми почит пред хората” - дори и в такъв момент, когато е съкрушен, сърцето му беше повече загрижено за това как ще се представи пред хората. Самуил отиде с него, но от този ден нататък той повече никога не се върна при Саул, той се молеше за него всеки ден, докато Бог му каза- „докога ще се молиш за човека, когото Аз съм отхвърлил”? Давид също съгреша, той извърши прелюбодеяние, после уби човека срещу когото съгреша, след това прикри всичко и пророк Натан дойде и Давид обяви присъда и каза -„този човек трябва да умре”, а Натан му казва – „ти си този човек”, тогава Давид каза – „ооо, аз съгреших пред Господа, а Натан каза – „Господ ти е простил”. Каква беше разликата?-не толкова в самото действие, а в пътя. Библията казва, че Давид имаше сърце по Божието сърце, пътищата му бяха по Божието сърце. Там той падна, както може да падне всеки човек, но пътя му беше, че желаше целият си живот да живее за Господа. Това е голямата разлика. Срещу това се изправи Господ и в моя живот. Не срещу определено действие, а срещу пътя ми. Той ме призоваваше да изляза от моите си пътища и да вляза в Неговия път. Аз Му служих, виждах хората да се спасяват, започвах нови църкви, виждах хората да се освобождават и да се изцеляват, но Бог ми казваше – „искам да напуснеш твоите си пътища и да дойдеш в Моя път”. Това означава да живееш чрез вяра. Спомняте ли си когато хората попитаха Исус – „какво да направим, за да изпълним Божиите изисквания”, а Той отговори – „това е Божието дело, да повярвате в Този, Който Го е изпратил. Какво се случва, когато повярвам в Исус? – приемаме, че нашият живот е неплоден, без надежда, в суета и че сме осъдени на смърт, ние се отказваме от живота си и го даваме на Него, за да приемем Неговия живот и от този момент нататък говорим като Павел – „съразпгнах се с Христос, и сега не аз живея, но Христос живее в мен, а животът който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син. Това е към което Бог ме призоваваше – „спри да живееш по твоите човешки начини, твоята човешка мъдрост, твоите човешки усилия, твоята човешка воля, остави това, умри към това, за да можеш да живееш за Мен, вземи Моя живот върху себе си, убеди се че стария ти живот не струва, ти не можеш повече да живееш за себе си. Нали знаете, че Библията казва, че Божият Дух не нуди, че както Един умря за всички, така всички сме умрели и понеже всички умряха не може повече да живеят за себе си, но да живеят за Този, Който умря и възкръсна за тях и се казва, че който дойде при Исус той става ново създание, старото премина, ето, всичко стана ново. И тази нова самоличност е от Бога, Който ни примири със Себе Си и ни е дал служение на примирението, че Бог чрез Христос, примири света със Себе Си и Той даде на нас посланията на примирение, затова ние сме Христови посланици, че Сам Отец умолява света чрез нас да се помири с Него. Бог ме призоваваше за

промяна в самата ми личност, да изляза от моите човешки пътища, от моята идентичност, от моите способности, от моите усилия, от моята мъдрост, да положа всичко това и да приема целия този живот, който идва от небето. Той дойде на този свят с мисия, не за да прави пари, не за да Си изгради име, не да направи впечатление, не да трупа човешка слава и почит, Той дойде с мисия, защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Той не Го изпрати на света, за да осъди света, а за да бъде светът спасен чрез Него. Той ме призоваваше да живея в Неговия живот, в Неговата самоличност, Неговата кауза, Неговата мисия, да се откажа от моите амбиции, от мечтите си, от желанията си, от моите права, за да мога да взема върху себе си Неговите, за да имам право да приемам наследството, което е в Неговото Име, самоличността която е в Него. Той имаш предвид това като каза- „да вярваш в Този Който Той е изпратил”-това е делото на Господа. Аз никога досега не съм свързвал тези двете, така че в онзи ден когато Той ми говори аз се молих и тогава си помислих – „молих се достатъчно и вече съм сигурен, че Той е чул молитвата ми и вече ми е простил”- но не почувствах мир, нямаше облекчение, осещах оная същата вина все още да е върху мен, казах Му – „ Господи, дай ми слово с което да утетиш сърцето ми, дай ми слово, което да върне радостта в сърцето ми, моля те”. Сестрата до мен още се молеше и ридаше в Господа. Но аз смятах, че съм се молил достатъчно и понеже не идваше никакво слово към мен, аз си казах- „добре, сега ще направя следното, ще си сложа Библията ето така и ще отворя на посоки и където попадне погледа ми това ще приема като Неговото слово към мен”. Ето къде попадна погледа ми, беше в Еремия глава 6 от стих 14 до 15, казва се:

„Еремия 6:

14. Повърхностно са лекували те раната на хората Ми,
Като са казвали: Мир, мир! а пък няма мир.

15. Засрачиха ли се, когато извършиха мерзости?
Не, никак не ги досрамя,
Нито са знаели да почервеняят;
Затова ще паднат между падащите,
Ще бъдат повалени, когато ги накажа, казва Господ.”

Това беше словото, което получих, това е словото, което потърсих, това е словото, което дойде към мен, там падна погледът ми. Бях толкова простиран, че взех Библията и я захвърлих настрана. Казах си- „Боже, аз съм грешник повече дори, отколкото разбирам, аз дори не знам как да се покая” - и започнах да викам – „имай милост към мене, дай ми благодат за покаяние, дай ми благодат за покаяние”. Докато плачех и се молах така, почувствах Божието присъствие как слиза върху мен. Бидейки проповедник има моменти, когато проповядвам по средата на посланието усещам как това присъствие слиза върху мен. И точно тогава усетих, казах си – „Аах Той идва при мен!” - но след това ставаше по-силно и по-силно, и още по-силно до степен, която никога не бях преживял преди. Тогава сърцето ми се уплаши. Чувствах как едно много, много тежко одеяло слиза върху мен, цялото ми тяло започна да трепери, бях облян целия в пот и сякаш езикът ми беше подут вътре в устата ми и повече не можех да говоря, беше като схванат. Опитах се да се помръдна, но не можех да движа нито една част от тялото си, беше все едно аз съм вътре в тялото си, но то вече не е мое. Тогава внезапно една ярка светлина удари очите ми. Те бяха

затворени, аз бях на колене с лице до земята, но тази ярка светлина ме заслепи. Аз се опитах да вдигна очи и да видя какво е това. Отворих очи, но не можех да гледам светлината, тя беше толкова ярка и със затворени очи ме пронизваше и заслепяваше. Аз отново наведох глава, треперех целия и си мислех – „какво изобщо става тук?“. Тогава чух глас, дълбок и спокоен глас, който извика името ми 3 пъти. Не можех да отговоря, в мен не беше останала никаква сила да отговоря. Вътре в себе си казах - „тук съм, ето ме“. Той ме повика – „Джон!“ – 3 пъти и тогава ми каза – „Аз те познах още преди сътворението на света, Аз те избрах и те отделих да Ми служиш свидетел в тези последни дни, но искам да ти кажа, че ако днес дойдеш да взема Своята невяста, ти няма да си част от това! Аз нямаше да те взема!“ Немога да опиша шока, в който изпаднах. Бях в такъв голям шок, че нищо не отговорих. Това така ме удари. А Той го повтори като каза – „нямаше да те взема, защото е писано – „Той ще се яви на онези, които Го чакат!“ Каза ми – „ти не живееш живота си като човек, който Ме чака, ти допускаш всякакъв вид мръсотия да влиза в живота ти, ти живееш като един, който не го е грижа. В този момент сърцето си, както казах аз, неможех да говоря с устните си, помислих си - „това не може да ми се случва на мен, отказах се от работата си, за да служа на Господа, отказах се от къщата си, която баща ми ми беше дал, понеже исках да отида на мисионерското поле, отказах се от това, отказах се от онова. Това не може да е Бог, Който да ми казва, че не би ме взел. Цялата ми теология, с всичките поучения не можеха да приемат това. После Той ми говори с тези думи написани в 1 Кор. 6 глава. Той просто ми ги цитира, аз после намерих къде са, аз дори не си спомнях, че те са в Словото, но по-късно ги намерих там, и се казва в стих 9-ти:

„1 Коринтяни 6:9-20

9. Или не знаете, че неправедните няма да наследят Божието царство? Недейте се лъга. Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито малакийците, нито мъжеложниците,

10. нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство.”

И Той продължи като ми каза – „животът ти е толкова пълен с мръсотия, откън изглеждаш добре, но покриваш много неща в сърцето си. Ти забравяш, че Аз съм Господ, Който изпитвам сърцето, и ти не си готов, просто не си готов да Ме срещнеш.“ И Той започна да ми говори – „Ако животът ти е пълен с това и с това, и с това, и с това, тогава готов ли си за Моето идване?“ И докато Той изреждаше тези неща, аз можех да кажа – „да, Господи имай милост“. Но тогава Той спомена едно нещо, което моето сърце отхвърли, защото според моето разбиране, аз никога не бях се обръщал към това. Той каза- „животът ти е пълен с блудство, разврат“. И всичко вътре в мен каза – „о, не, това не може да бъде!“ – казах това в сърцето си и гласът спря. За момент настана тишина. Тогава Той ми каза – „никога от устата Ми не е излизала изкривена дума, ти лъжец ли Ме наричаш?“ Понеже ти самият не познаваш сърцето си, Аз ще ти го покажа.“ „Помниш ли онзи ден, когато беше на онова място в онзи час?“ И братя и сестри аз дори не си спомнях, аз на практика видях себе си обратно там, в онзи момент, не като спомен, като реалност, бях се върнал обратно в този момент. Видях себе си как стоя в таксито, чакайки да се напълни, подобно автобус, гледах навън и тогава видях една жена, имах всякакви нечисти помисли. В момента, когато това дойде до мен аз казах – „о, Боже, съгреших пред Теб!“ Той каза – „не, ти не си съгрешил, ти живееш в грях, ти живееше

това, ти живееш от сутрин до вечер в такива представи на въображението, дори вечер като си легнеш в леглото, ти се отдаваш на греха. Аз познавам всеки един момент от личния ти живот, зная мислите ти, теб дори не те е страх. Даже в църквата, докато си седиш там някой излиза отпред на подиума да Ми служи, а ти го разсъбличаш във въображението си и си представяш всякакви неща. Той каза- „Аз съм Господ, Който изпитвам сърцата. Не си ли чел, че някой който само да погледне жена и я пожелае в сърцето си, вече е извършил прелюбодеяние с нея”. Тогава пред очите ми започнаха да преминават картини за това как работи моето въображение. И видях, че това не е нещо, за което мога да кажа – „Господи, паднах в този грях, бях слаб”. Това беше моят начин на живот, това беше постоянният ми начин на живот и аз се чувствах удобно в него, аз се чувствах удобно, че никой друг не можеше да го види. Но Господ казваше – „Аз го виждам, Аз съм Господ, Който изпитва сърцата” Аз бях толкова засрамен, но тогава Той каза – „това не е най-лошото, ти все още живееш това”. Той започна да споменава неща, които изглеждат дребни в човешките ни очи, завистта, манипулацията, да говориш, да се представяш за най-добрия, че най-добре се справяш, че проповядваш по-добре, правиш повече чудеса, ти си по-помазан... Цялата тази манипулация, издигане на „себето”, цялото негодувание, което таим в сърцето си, когато видим някой друг да е издигнат или да получава признание преди нас, но начина по който Господ ми го показва, всичко беше толкова мръсно, толкова мръсно и аз плачех и плачех и в един момент бях толкова погълнат от моята си скръб, тогава Той повиши гласа Си и каза – „замълчи и слушай”! И аз замлъкнах. А Той продължи още и още, и още, просто разкриваше повече и повече неща, дори онези неща, които изглеждаха толкова малки, в този момент изглеждаха изключително гнили. Почувствах се сякаш съм застанал пред Божието съдилище и всичко изважда наяве. Исках да кажа – „спри, спри, приемам всичко това”. Той обаче не спираше. В един момент само повтарях – „съжالياвам, съжالياвам, съжالياвам”. Той каза – „замълчи!”. Аз не говорех на глас, а в сърцето си. Той каза – „мълчи и слушай!” И докато Той продължаваше, аз си помислих – „сигурно съм бил излъган, през цялото това време аз съм си мислил, че служа на Бога, аз съм бил толкова мръсен отвътре, сигурно съм бил излъган, сигурно дяволът е взел живота ми в плен още преди много време”. И в този момент аз помислих за всички чудеса, на които бяхме свидетели, за изцеления, за всички онези чудесни неща, тогава изведнаж сърцето ми примря. Помислих си, че дяволът така ме е измамил, че дори е могъл да ме използва, за да правя фалшиви чудеса, да направя неща, които си мислех, че Бог прави, а през цялото време това е бил самият дявол. Гласът на Бог млъкна за момент, а после ми каза – „защо си въобразяваш такива мисли”. Той каза – Аз не върша чудеса понеже ти си достоен, Аз върша чудеса, защото обичам своите хора, пред които ти застава да проповядваш, но не си ли чел, че в Онзи ден ще дойдат при Мен и ще кажат – „ в Твое име вършихме чудеса, демони изгонвахме и пророкувахме”, тогава Аз ще им кажа – „махнете се отпред мен вие, които вършите нечестие, аз никога не съм ви познавал”. И каза – „недей да разчиташ на чудесата, за да оценяваш колко си достоен, твоето достойнство не е в чудесата и знаменията, служенията, Аз върша чудеса, понеже обичам хората, и Моето име никога няма да остане без свидетелство тук на тази земя.” Той каза- „не си ли чел, че без святост никой няма да види Бог, не поради чудесата, а поради светостта, която идва от Бога”. Тогава Той ми показва този стих от книгата Евреи. Когато аз бях спасен, само на два дни след спасението, Той ми даде този стих - Евреи гл. 1, ст. 9, там се казва:

„Евреи 1:9. Възлюбил си правда, и намразил си беззаконие; За това, Боже, Твоят Бог Те е помазал с миро на радост повече от Твоите събрата”.

Аз бях съвсем нов християнин и сънувах този сън и някой ми каза – „това е подарък от Бога” В съня ми подаде парче хартия, на което беше написан този стих. Но по време на това посещение Господ ми говори отново с този стих и ми каза – „ ти започна добре, защо се отклони; ти започна с очи насочени върху Мен, но когато стана по-запознат, обърна очите си към хората; ти престана да търсиш Моето одобрение, а започна да търсиш одобрението от хора и понеже хората не знаеха тайните в сърцето ти, те продължаваха да те одобряват и да ти показват как се възхищават на твоето дело; но теб не те беше грижа за Мен, Аз познавам сърцето ти; ти започна добре, кое те накара да се отклониш, защо свали погледа си от Мен; искам сега да знаеш, че хората не притежават Небето; само Моят Отец притежава небето и Той ще съди като праведен Съдия, Той ще възнагради всеки човек според делата му.” Той ми даде и този стих в Откровение, в гл. 3 ст.1 се казва:

„Откровение 3:1-6

1. До ангела на сардикийската църква пиши: Това казва Оня, Който има седемте Божии духове и седемте звезди: Зная твоите дела, че на име си жив но си мъртъв.

2. Бодърствуй и закрепи останалото, което е било близо до умиране; защото не намерих някои от твоите съвършени пред Моя Бог.

3. Помни, прочее, как си приел и си чул, и пази го и покай се. И тъй, ако не бодърствуващ, ще дойда като крадец; и няма да знаеш в кой час ще дойда върху тебе.”

Господ ми каза – „погледнах на теб от начало докрай и не намерих нищо приемливо за Моя Отец; съветвам те, покай се, остави всичко онова, което наричаш ценно, откажи се от твоите мечти, от правата си, откажи се от всичко, което мислиш за ценно, търси лицето Ми, смири себе си, ела без никакви претенции, ела без нищо и просто смири себе си; казвам ти, струва си да наследиш спасението и вечния живот, достатъчно е и това е много повече от всичко друго, с което можеш да го сравниш”. Той ми говори за онзи човек, който намерил съкровище, скрито в една нива, и отишъл, и продал всичко, което имал и купил тази нива, Той каза – „ето това те съветвам, откажи се, откажи се, откажи се от всичко, което си мислел за ценно и ела, за да имам милост към теб; ако наистина се покаеш, Аз ще те върна обратно и ще те възстановя, и ще те направя Моята уста”. И Той каза – „слушай за приятелите ти, Аз имам нещо против всеки един от тях, кажи им да се покаят”; и Той започна да ми казва – „иди и кажи на този, това е което Аз виждам” – и започна да ми дава подробности, после каза – „иди и кажи на този, това е което Аз виждам”. Не искам да говоря за тези неща, понеже те се отнасят специфично за отделните хора. Аз имах тогава 8 съработници и Той ми даде послание за всеки един от тях, дори за онази сестра, която беше с мен. Тогава аз се върнах, извиках всички, беше станало време за вечеря, бях прекарал там целия следобед, очите ми бяха подути от плач, цялото ми лице беше подпухнало. Събрах всички и им казах – „вижте това е което се случи с мен”-, разказах им всичко, което беше свързано с мен и тогава започнах да говоря на всеки един от тях и тогава сякаш адът се отвори, всички плачеха и плачеха, и плачеха и тайни,

които хората си мислеха, че никой друг не знае за тях излязоха наяве. И изведнаж се изправиха пред проблеми, за които никога не си бяха помислили, че някой знае. Те бяха добре скрити в живота им и Бог просто ги постави наяве. Никой не яде вечерята този ден, никой нямаше апетит за ядене, никой не спа в леглото си тази нощ, цялата нощ. Изведнаж сякаш целият свят беше станал твърде тесен, твърде малък. Сядаш на едно място да се молиш и усещаш – „нямам мир тук”, отиваш на друго място и се чувстваш – „оо, Господи” - плачеш и викаш в един момент, после стенеш в друг момент или шептиш, никой не искаше да бъде до друг човек, ако някой се доближи до теб искаш да отидеш на друго място, чувствахме се сякаш всичко, всичко беше отблъскващо. За първи път в своя живот аз чувствах, че няма нищо на този свят, което да си заслужава вниманието, нищо, нищо. И аз мислех – „Господи, ако само ми дадеш още един шанс, обещавам да живея за Теб и само за Теб”! Сутринта аз си взех Библията и един малък съд с вода и казах – „отивам в планината, ако някой иска да дойде с мен, да дойде, но да не очаква, че аз ще му служа; аз отивам да търся Господа за себе си; ако искаш ела и търси Господа за себе си”. И така повечето хора дойдоха с мен, двама останаха с една сестра, която беше болна. Така, че ние се качихме горе в планината, отидохме колкото можахме надалеч, влязохме в джунглата, в земя, която дори не знаехме на кого принадлежи, просто отидохме там, намерихме си място и останахме, без покрив, без подслон и започнахме да се молим. И така до вечерта и до сутринта, и до вечерта и до сутринта. Само се събирахме сутрин и питахме – „някой чул ли е от Господа?” – „не, добре” – и пак се връщаме и търсехме Господа. Спомням си, че след два дни на непрекъсната молитва, денем и нощем, вече бях толкова изморен, толкова изтощен, че сложих Библията си под главата като възглавница и легнах да спя. Мисля, че лежах така около пет минути и чувах как другите стенат, как се молят и си помислих – „Господи, кой съм аз, че да спя, когато другите стенат и търсят лицето Ти”. Аз станах, продължих да се разхождам напред, назад и виках – „Господи, имай милост към нас”! На третия ден, някъде към обяд ние всички се събрахме, без някой да ни е викал, събрахме се заедно и се молахме и започна да вали. Всеки се опитваше да запази Библията си, и просто стояхме там и викахме към Господа и плачехме като малки деца, нямахме думи и само плачехме и плачехме и викахме. Когато дъждът спря, Божият Дух слезе върху нас. И Господ започна да говори чрез един от нас. Той се обърна към всички нас като заедно и към всеки един лично и отново това бяха дълбоки и дълбоки неща относно Неговия призив и съдба за всеки един от нас. Припомняше на хората неща, които са се случили още докато са били невръстни деца. Казваше – „спомни си, когато това се случи, спомни си, когато това стана, това бях аз, помниш ли, когато това стана, това бях аз! Изведнаж ние осъзнахме, може и да сме се спасили като възрастни, но Бог ни казваше- „аз бях там, аз бях с теб като дете, докато порастваше, помниш ли това, това бях аз, също аз те защитих от това, защо се отвърна от Мен”. Онзи ден със сълзи ние отново посветихме себе си на Господа и тогава този мир дойде върху нас, радостта от Господа се върна, ние започнахме да хвалим Господа и да викаме към Него, и просто усетихме радостта от Бога навсякъде около нас. Но Бог ми каза – „не спирай да постиш, остани в това състояние, искам да ти говоря за Моята Църква”. Сега аз, мисля след около 5 дни по-късно, аз отивах и прекарвах около 6 часа в банановите плантации. В един от тези дни в около 3 часа след обяд, бях сам молейки се и застъпвайки се за моя живот, все още бях шокиран от всичко, и докато се молах изведнаж отново усетих това присъствие върху себе си, точно както беше

станало предната седмица, започнах да треперя, бях толкова уплашен, защото не знаех какво да очаквам, а то продължи да расте и нарастваше, и нарастваше, цялото ми тяло трепереше, скоро не можех да движа нито една част от тялото си, не можех да говоря, цялото ми тяло беше като парализирано. Този път не видях светлината, но треперех целия и в духа си се покланях и се покланях и казах – „Господи, имай милост към мен”. Тогава усетих, сякаш някой много близо до мен въздъхна с една много голяма въздишка, като – „оxxxx”. Тогава Той проговори и започна с тези думи от книгата Исая, гл. 1 в стих 2-и се казва:

„Исая 1:

2. Чуйте, небеса, и дай ухо, земя. Защото Господ е говорил, казвайки:
Чада отхраних и възпитах;

Но те се разбунтуваха против Мене.

3. Волът познава стопанина си,
И оселът яслите на господаря си;
Но Израил не знае.

Людете Ми не разсъждават.

4. Уви, грешни народе, люде натоварени с беззаконие,
Роде на злодейци, чада, които постъпвате разтлено!
Оставиха Господа,
Презряха Светия Израилев,
Отделиха се и се върнаха назад.”

Така започна Той, когато каза тези думи имаше пауза, в началото не бях сигурен, но после усетих някой да тъжи, да плаче и после Той започна да говори като каза – „ще ти кажа за Моите хора, за Моята Църква”. И Той започна да говори за Църквата, за това как Той плати цялата цена, как Той стана нашето изкупление, как Той плати за всичко и как ние сме били освободени, и как се предполага да живеем един напълно свободен живот, изкупен и изпълнен. Но той каза – „обаче хората Ми, Моите хора са се отвърнали от това, Моите хора са избрали да се върнат назад и да живеят по своя човешки живот със своите човешки усилия, човешки желания, човешка мъдрост и човешка воля”. И Той продължи да описва как ние правим нещата в Неговото име, но по нашите си човешки начини и човешки усилия. И Той каза - „а слугите Ми, проповедниците на словото Ми, са разменили душите си за нещата от света, затова те говорят от духа на света. Те утешават хората Ми в греховете им, вместо да ги призовават обратно към Мен. Казват им, че всичко е наред, че няма проблем да живеят начина по който живеят. Той каза – „много от Моите хора не познават радостта от прощението, понеже никога не са били водени в дълбоко покаяние и пълно предаване на Мен. Казвано им е, че всичко е наред, че могат да живеят по своята си воля и да правят каквото си пожелаят, а сърцето Ми скърби, понеже виждам какво им причинява врага”. Той цитира по-нататък от Исая 1-ва глава, 5-ти стих, където се казва:

„Исая 1:

5. Защо да бъдете още бити, че се бунтувате повече и повече?
Вече всяка глава е болна и всяко сърце изнемощило;

6. От стъпалото на ногата дори до главата няма в някое тяло здраво място.

Но струпеи, и посинения, и гноясали рани.

Които не са изтискани, нито превързани,

Нито омекчени с масло.”

Той каза още – „Моите хора живеят в пълно нараняване, много от което идва от болка и огорчение, затова те се бичуват един друг; хората живеят в егоизъм поради болката в живота си и Мен Ме боли, защото Моето изцеление е пълно, раните Ми могат напълно да изцеляват, но хората Ми са се установили да живеят в Своето нараняване, в своето огорчение, в своето безнадеждие и им е казано, че това е всичко, което спасението означава”. Каза – „Аз платих за всичко, делото е завършено, но те са избрали да живеят лишени от това”. Той продължаваше още и още, и каза – „обаче сърцето Ми скърби, понеже Господния ден е близо, Този ден идва”! Тогава Той започна да описва Този ден и каза – „ден на агония, ден на плач, ден, който никой човек не би могъл да издържи”. И поради времето ще използвам няколко стиха, които описват този ден. Когато Господ започна да говори за Този ден. Не знам как да опиша това, но беше като да слушаш много ясно гласа на някой, който ти говори, а в същото време да плаче, да риде. Той каза – „този Ден идва и сърцето ми скърби за Моите хора; хората Ми не са готови, те дори не са близо до това да са готови и сърцето Ми скърби за тях; Аз съм направил всичко, за да ги освободя, направил съм всичко, те нямат нужда от нищо друго освен от това, което е вече направено”!

Моля ви да отидете заедно с мен в книгата Софоний, гл. 1 ст. 10, казва се:

„Софоний 1:

10. И в оня ден, казва Господ,
Ще се чуе метежен вик от рибната порта.

Ридание от втория квартал,
И голям трясък от хълмовете.

11. Плачете, жители на Мактес,
Защото се изстребиха всичките търговски люде,
Погубени бидоха всички, които бяха товарени със сребро.

12. И в онова време
Ще претърся Ерусалим с ламби,
И ще накажа мъжете, които почиват на дрождието си,
Които думат в сърцето си:
Господ няма да стори ни добро, ни зло.

13. Затова имотът им ще бъде разграбен,
И къщите им запустени;
Да! ще построят къщи, но няма да живеят в тях.
И ще насадят лозя, но няма да пият виното им.

14. Близо е великият ден Господен.
Близо и много бърза, -
Гласът на деня Господен;
Там ще извика горчиво и силният.

15. Ден на гняв е оня ден,
Ден на смущение и на утеснение,
Ден на опустошение и на разорение,
Ден на тъмнина и на мрак,
Ден на облак и на гъста мъгла,

16. Ден на тръба и на тревога
Против укрепените градове
И против високите кули при ъглите.

17. Аз така ще наскърбя човеците

Щото ще ходят като слепи,
Защото са съгрешили против Господа;
Кръвта им ще се излее като прах,
И месата им като нечистотии.

18. Нито среброто им, нито златото им
Ще може да ги избави
В деня на гнева Господен;
Но цялата земя ще бъде погълната
От огъня на ревнивостта Му;
Защото ще довърши, и то скоро,
Всичките жители на земята.”

Сега това е само едно от описанията на Господния Ден. Когато Той ми го описваше понякога виждах видения, гласът Му ми говореше, но аз виждах видения; видях едно, когато Той каза – „времето приближава”. Когато Бог говори за Господния ден, Той говори за Онзи последен ден на съд, Денят в който всеки ще бъде преценен и ще му се въздаде според делата. Но Господния ден не се ограничава само с това, Господния ден е също и съвсем последните дни, най-последните дни, които водят към края. Аз не зная колко дълъг ще е този период, може да са години, може да са няколко десетилетия, но Той ми казваше – „последните времена, онези последни години ще дойдат много изпитания, повечето от тях ще са свързани с въпроса за парите, за материализма, целия проблем с оцеляването. Той каза – „ако Моите хора не закотвят вярата си в Мен, ако не се предадат напълно на Мен, те няма да могат да устоят на изпитанията в тези последни дни, те ще направят компромиси, ще се поддадат на натиска, особено на финансовия натиск, ще има много предателства, както в църквата, така и в света и в семействата. Ще има такъв голям натиск, че нито едно човешко същество няма да може да устои. Затова Аз скърбя и имам много дълбока болка вътре в Себе Си. Моите хора Аз ги обичам, Аз ги обичам и не мога да понасям да гледам, когато врагът поставя така обсада около тях”. Той продължи и плачеше, докато ми говореше с пасажа от Новия завет, който е в 1 Сол.гл.5 ст.3,

„1 Солунци 5:

3. Когато казват: Мир и безопасност! тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена, и никак няма да избягнат.”
Казват мир, когато няма мир, тогава голямо бедствие ще ги постигне внезапно и никой няма да се избави, но вие не сте деца на разрухата, вие бяхте призвани за вечен живот и сте призовани към една вечна надежда” – и каза - „всичко е направено, за всичко е било платено, защо бихте поставили себе си в позиция, когато да бъдете компрометирани, където да сте победени. Помнете ли Библията, Исус Христос се яви на апостол Йоан в Откровение 2 и 3-та глава и изговори посланието към 7-те църкви и във всяко от едно от тези послания Той каза – „а на този, който победи ще дам това..” „На този, който победи” – Господ каза - „има победа но трябва да се извоюва, има устояване в което трябва да се устои, та когато всичко премине, ние продължаваме да стоим, Моите хора трябва да се събудят, да се събудят и да се изправят и да застанат в пълното наследство на онова, което е извършено на кръста, има сила в кръста, има сила в кръвта, има сила в Името, което ще ни направи да победим; няма нужда да стоим в собствените си сили и мъдрост и усилия; докато се опитваме да живеем този живот с нашата мъдрост, с нашата сила и с нашите човешки усилия и

начини, ние ще бъдем пометени, ще бъдем компрометирани, ще бъдем обхванати от страх, Исус Самият каза, че един от духовете на последните времена е че хората ще примират от страх, страх и недоумение” – Той продължи – „ в Онзи ден и всяка скрита мисъл от човешките сърца ще бъде открита”; Той ми каза – „нали видя как тайните на живота ти излязоха наяве, това е, което ще стане, всяко тайно нещо ще стане явно” – и каза – „затова ти се явих на теб, за да те направя свидетел и глас до нациите, иди до нациите, при Моите хора, които се наричат с Моето име и им кажи - покайте се и се върнете, елата обратно при Господа, Който умря и възкръсна за вас, оставете вашите човешки пътища и се предайте изцяло на Него”. Тогава Той ми каза нещо, за което не беше говорил през последните няколко месеца, за плодородност и безплодност, каза ми – „толкова много неща се правят в църквата в името на Господа, които изобщо не дават плод, толкова много усилия, толкова много инвестиции, но много малко плод; това е така, защото всичко се прави с човешки усилия и по човешки начин, Моята сила е достатъчна, Моят Дух е достатъчен; най-големият грях, който са извършили хората Ми, най-болезненият от всички е, че са отхвърлили Моя Дух и са си създали свои собствени преживявания, които наричат „святия дух”; те създават свои собствени усещания и впечатления, които наричат Моя дух, това е най-голямото огорчаване в живота Ми; Аз зная, че във вашата си сила вие не можете да ходите в този път, затова ви пратих Помощникът, Дарът от Отец, когато Му обърнете гръб, вие обръщате гръб на надеждата; в Еремия гл. 2-ра стих 13 се казва:

„Еремия 2:

13. Защото две злини сториха Моите люде:
Оставиха Мене, извора на живите води
И си изсякоха щерни, разпукнати щерни,
Който не могат да държат вода.

14. Израил слуга ли е? домороден роб ли е?
Тогава защо стана пленник?”

Това е в основни линии, което Господ говори на Църквата. Църквата трябва ли да е роб на силите на света, дявола, роб на силата на греха и на плътта, не сме ли били изкупени, Той не плати ли цената, не е ли освободил силата на Светия Си Дух, за да ни направи победители, защо тогава сме станали пленници? И призова, който Бог има към нас е не толкова да се покаем от грешни действия, Той казва – „излезте и елате, приемоте Моя живот, той е безплатен, живеете по Моя начин, живеете като един, който е престанал да живее за себе си и сега живее за Онзи, Който умря и възкръсна за него, приемоте живота, който беше изпратен от Небето тук на тази земя с мисия, Той каза – „както Отец изпрати мен, така и Аз изпращам вас”. Ясно е казано, че ние не можем повече да живеем за себе си, а за Онзи, Който умря и възкръсна отново за нас. Братя и сестри, няма човешко усилие, което някога да може да изпълни Божия стандарт, дори най-голямото искрено усилие. Когато ние предадем себе си изцяло и ходим наистина в тази заветна любов с Бога, Той прави в нас изключително много повече от всичко, което можем да искаме и дори да си представим; Той ни прави да сме победители повече от всичко, което можем да си представим; там където се проваляме и се връщаме назад, когато сърцето е посветено на Него и кажем Господи, аз целият съм твой, моят живот вече не е мой, той принадлежи на Христос, аз няма да живея поради никоя друга причина, освен да изпълня

Божиите цели и намерения и ще живея само по закона на любовта, безусловната любов. Когато ние посветим себе си на това и кажем за всичко друго – „аз съм мъртъв за това“, тогава Бог ще ни подкрепи и поддържа и дори в нашите слабости там, където вярата ни би се провалила, там където надеждата в нас самите би пропаднала, където си мислим – „това не мога да го направя“ – тогава благодатта идва и ни обкръжава и някак си виждаме как силите ни се възвръщат, как вярата ни се обновява, и когато се обърнем назад ние знаем, че ако беше моята собствена сила, моето решение, аз знам, че щях да се проваля, но по някакъв начин Неговата ръка ме подкрепи и ме преведе през това. Подкрепи ме. Господ ми каза – „едно от най-големите, най-големите изкушения на последното време ще бъде духа на безморалност. Врагът знае, че всеки друг грях извършен от човека, казва се в 1 Коринтяни гл. 6 ст. 18, е извън тялото, но греха на блудство и прелюбодейство е вътре в тялото. Той ви прави едно с този, с който прелюбодействате, той разрушава, той разваля и осквернява Божия храм и в последните дни това ще е преобладаващият грях, той ще премине като ураган през нациите и ще стане все повече и повече приемлив, дори в църквата ще има неморалност, перверзност и всякакъв вид сексуални грехове. Бог каза – „предупреди моите хора, бягайте от злото, бягайте от нечестията“. Ще ви прочета този последен стих, Софоний гл.2 стих 1 до 3 се казва:

„Софоний 2:

1. Изпитайте себе си, да! изпитайте,
Народе безсрамни,
2. Преди да влезе указът в сила, -
(Денят минава като плява,) -
Преди да ви сполети лютия гняв Господен,
Преди да ви постигне денят на гнева Господен.
3. Търсете Господа, всички кротки на земята,
Които извършвате съдбите Му;
Търсете правда, търсете кротост,
Негли бъдете покрити в деня на гнева Господен.”

Възлюбени, времето е кратко! Онзи, Който идва, идва скоро и Той ни призовава към Себе Си. Спомням си как ми каза, че Онзи ден няма да е ден на радост, дори за Него, Той каза – „сърцето ми се къса от мъка, когато мисля за Моите хора, които ще бъдат пометени в Онзи ден, затова викам към тях – „върнете се при Мен, върнете се при Мен“ – Той каза – „Аз те изпращам, недей да съдиш хората Ми, не ги осъждай, кажи им, че и Аз не ги осъждам, Аз ги призовавам да се върнат при Мен, бягайте от яростта, която ще се излее в Господния ден, бягайте от силите на тъмнината, които търсят да заловят в плен, бягайте от самите себе си, от своето плътско естество, бягайте; има прибежище в Името на Господа, Името Господне е яка кула, праведният прибягва там и се спасява”.

Искам да се помоля Бог да донесе откровение в сърцата ви. Възлюбени, имаме отговорност да надделеem, Господ ни казва – „на този, който победи ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Моя Отец на Неговия престол. Искам да ви помоля да направите едно нещо, не знам какво сте приели от това споделяне, но знам едно - има съдба за вашия живот, вие не сте една случайност на тази земя, вие не сте тук, за да се носите по течението с тълпата, имате съдба преди още да сте се родили, още от утробата на майка ви Той ви е познавал, Той ви е заделил, имате съдба, имате цел, която да изпълните в

годините, които остават от живота ви. Ако можете да бъдете като Павел и да кажете – „всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на Моя Господ Христос Исус за Когото изгубих всичко, смятам всичко за измет, само Христос да придобия и да се намеря в Него, за да позная Него, силата на Неговото възкресение и общението в Неговите страдания като се уподобя на Него в смъртта Му”. Нека да дойдем на това място на предаване, където да кажем, Господи, за остатъка от живота си искам само едно нещо, да положа себе си за Теб, както Ти положи Себе Си за мен, да положа себе си за Теб, както Ти положи Себе Си за мен, прости ми за миналото и въпреки, че не ме осъждаш, но днес се обръщам, полагам пред Теб своя човешки живот, своята човешка мъдрост, своите човешки начинания, своите усилия и избирам да живея живота на Христос, избирам да живея с вярата, че аз съм мъртъв и че Той е жив.

Амин.